

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Úvodní list

Název školy	Obchodní akademie, České Budějovice, Husova 1
Číslo šablony/číslo sady	32/05
Poř. číslo v sadě	03
Jméno autora	Mgr. Miloš Nygrýn
Období vytvoření materiálu	Únor 2013
Název souboru	VY_32_INOVACE_05_IKT_03
Zařazení materiálu podle ŠVP	IKT – 1. (příp. obor) 1 –Textový procesor
Téma	Textové editory - práce s dokumentem a jeho editace -příklad
Druh výukového materiálu	Pracovní list – přímá práce žáků
Anotace	<p>Pracovní list obsahuje praktický příklad na formátování písma a odstavce daného textu. Má za úkol také naučit žáky psát text nahrubo a nepoužívat zakázané znaky během psaní.</p> <p>Přínos materiálu je ve vyšší náročnosti, úspory času pro studenty a učitele ve společné práci.</p> <p>Použité pomůcky PC ve školní síti</p>
Použitý zdroj	Wikipedie: Osobní počítač. [online]. [cit. 2013-02-26]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Osobní_počítač

Úkoly pro úpravu textu:

- 1) Opište text (bez formátování), soubor uložte pod názvem osobní počítač (v aplikaci MS Word).
- 2) Během psaní používejte klávesu „ENTER“ jen na konci odstavce a „MEZERNÍK“ pouze pro oddělení slov.
- 3) Zformátujte text dle následujícího zadání:
 - a) nadpis textu Verdana, 20 b, zarovnání na střed, barva písma modrá, mezery před a za auto, řádkování násobky 1,5.
 - b) podnadpis (Historie) Arial, 13 b., barva písma automatická, zarovnání vlevo, řádkování přesně, výška 12b., mezery před a za auto.
 - c) zbývající text má tyto parametry – písmo Times New Roman, výška 11 b., zarovnání do bloku, odsazení prvního řádku v každém odstavci o 1,6 cm, řádkování 1,5 řádku, mezery před 10b., za 16b.

Osobní počítač

Osobní počítač (anglicky personal computer, zkratka PC, čte se pí sí, hovorově též pécéčko apod., odborně také osobní mikropočítač) je označení pro počítač určený pro použití jednotlivcem (na rozdíl od dřívějších střediskových počítačů resp. sálových počítačů).

Nejrozšířenější architekturou osobních počítačů je IBM PC kompatibilní hardware. V počátcích byly používány jednoúlohové systémy DOS (MS-DOS, DR-DOS a další, dnes též [FreeDOS](#)), které byly nahrazeny víceúlohovými systémy. Jejich současnou nejrozšířenější (a zároveň monopolní) softwarovou platformou je operační systém Microsoft Windows a v menším rozsahu pak dále unixové systémy Mac OS X, Linux, BSD, OpenSolaris a další.

Historie

Pojem byl používán již v průběhu 70. let 20. století, kdy společnost Apple a řada dalších uvedly první osmibitové osobní počítače na trh. Je ale obecně velmi málo známo, že systémy technologicky velmi podobné tehdejšími prvními mikropočítačům Apple již tehdy vyráběly i jiné společnosti, kupř. společnost Hewlett-Packard či Texas Instrument a další. Jako další zlomové datum je uváděno datum kdesi v lednu 1977, kdy vyšlo první číslo Personal Computing Magazine. Ale teprve s uvedením počítače IBM PC (IBM 5150) na trh v srpnu 1981 se ustálilo označení PC (nebo Personal computer) pro počítač s procesorem Intel x86 kompatibilní (tj. vnitřní architekturou a tím i komponentami a programovým vybavením slučitelný) s tímto modelem.

Zde je nutno podotknout, že vývoj v oblasti výpočetní techniky v té době probíhal velmi překotným ba až hektickým způsobem a to, že se právě tato počítačová platforma nakonec mnohem později stala de facto průmyslovým standardem bylo dáno jak shodou příznivých náhod a vynikající marketingovou prací zainteresovaných firem. V této době nebylo ještě vůbec jasné, kterým směrem půjde vývoj, systémy firmy Apple byly v mnoha ohledech technicky dokonalejší než IBM PC. Zásadní roli zde však sehrál fakt, že firma IBM zvolila otevřenou politiku, která umožnila třetím výrobcům vyrábět komponenty pro PC. Politika drahého značkového výrobku, kterou razila firma Apple nakonec neuspěla, protože díky obrovské konkurenci uvnitř trhu komponent pro potomky IBM PC, začaly nakonec její výrobky zaostávat i po technické stránce.

V přeneseném slova smyslu je srdcem počítače procesor, respektive mikroprocesor (odtud pak pochází název mikropočítač). První model IBM PC byl dodáván s procesorem Intel 8088, pracujícím na frekvenci

4,77 MHz a s operační pamětí RAM o velikosti 16 nebo 64 kB (maximálně byla rozšiřitelná na 256 KByte). Pro záznam dat se používal kazetový magnetofon, později též osmipalcová standardní disketa. Sběrnice toho modelu byla osmibitová.

Během několika let se objevila řada vylepšení a také mnoho obdobných a navazujících výrobků jiných firem, označovaných jako klony IBM PC nebo kompatibilní počítače. V roce 1983 začaly být dodávány první pevné disky o kapacitě 10 Mbyte, v roce 1986 první modely s procesorem 80286 (16bitová sběrnice, adresovatelná RAM až 16 Mbyte) a v roce 1989 s procesorem 80386.

Rovněž došlo ke zmenšení disketové mechaniky na formát 5.25" pro /mini/diskety o kapacitě 360 kByte, ke zvýšení kapacity 5.25" disket na 1.2 MB a k jejich náhradě mechanikami pro 3.5" diskety o kapacitě 1.44 MB.

Operačním systémem původních osobních počítačů IBM PC a IBM PC kompatibilních býval téměř výlučně MS-DOS nebo některý z jeho klonů (např. PC-DOS, DR-DOS), který běžel v textovém režimu, zpravidla s max. 80 znaky na 25 řádcích. Od roku 1984 se ale začalo u osobních počítačů pozvolna prosazovat grafické uživatelské rozhraní (GUI), nejprve na počítačích Apple Macintosh a později na počátku 90. let 20. století na počítačích IBM PC kompatibilních v podobě MS Windows 3.0 a novějších.

V poslední dekádě 20. století došlo k rychlému vývoji hardwarových komponent i softwarových komponent PC. Mikroprocesory 80386 byly nahrazeny výrazně rychlejšími 80486, integrovaný matematický koprocessor se stal samozřejmostí, následně přišla architektura Intel Pentium, která přinesla opět výrazné zrychlení. Jestliže se v roce 1990 pohybovaly taktovací frekvence okolo 10-20 MHz, v roce 2000 to bylo okolo 100-200 MHz. Monochromatické monitory byly zcela vytlačeny barevnými monitory, rozlišení vzrostlo z 640 x 480 pixelů na 1024 x 768 pixelů. Samozřejmostí se stala mechanika pro 3.5" diskety a mechanika CD-ROM, zapojení počítače do lokální sítě a zvuková karta, běžným příslušenstvím byl telefonní modem pro přístup k internetu. Ve firemní a státní sféře došlo k ústupu jehličkových tiskáren ve prospěch laserových tiskáren, v soukromé sféře se rozšířily bublinové tiskárny.

Osobní počítač

Osobní počítač (anglicky personal computer, zkratka PC, čte se pí sí, hovorově též pécéčko apod., odborně také osobní mikropočítač) je označení pro počítač určený pro použití jednotlivcem (na rozdíl od dřívějších střediskových počítačů resp. sálových počítačů).

Nejrozšířenější architekturou osobních počítačů je IBM PC kompatibilní hardware. V počátcích byly používány jednoúlohové systémy DOS (MS-DOS, DR-DOS a další, dnes též [FreeDOS](#)), které byly nahrazeny víceúlohovými systémy. Jejich současnou nejrozšířenější (a zároveň monopolní) softwarovou platformou je operační systém Microsoft Windows a v menším rozsahu pak dále unixové systémy Mac OS X, Linux, BSD, OpenSolaris a další.

Historie

Pojem byl používán již v průběhu 70. let 20. století, kdy společnost Apple a řada dalších uvedly první osmibitové osobní počítače na trh. Je ale obecně velmi málo známo, že systémy technologicky velmi podobné tehdejšími prvními mikropočítačům Apple již tehdy vyráběly i jiné společnosti, kupř. společnost Hewlett-Packard či Texas Instrument a další. Jako další zlomové datum je uváděno datum kdesi v lednu 1977, kdy vyšlo první číslo Personal Computing Magazine. Ale teprve s uvedením počítače IBM PC (IBM 5150) na trh v srpnu 1981 se ustálilo označení PC (nebo Personal computer) pro počítač s procesorem Intel x86 kompatibilní (tj. vnitřní architekturou a tím i komponentami a programovým vybavením slučitelný) s tímto modelem.

Zde je nutno podotknout, že vývoj v oblasti výpočetní techniky v té době probíhal velmi překotným ba až hektickým způsobem a to, že se právě tato počítačová platforma nakonec mnohem později stala de facto průmyslovým standardem bylo dáno jak shodou příznivých náhod a vynikající marketingovou prací zainteresovaných firem. V této době nebylo ještě vůbec jasné, kterým směrem půjde vývoj, systémy firmy Apple byly v mnoha ohledech technicky dokonalejší než IBM PC. Zásadní roli zde však sehrál fakt, že firma IBM zvolila otevřenou politiku, která umožnila třetím výrobcům vyrábět komponenty pro PC. Politika drahého značkového výrobku, kterou razila firma Apple nakonec neuspěla, protože díky obrovské konkurenci uvnitř trhu komponent pro potomky IBM PC, začaly nakonec její výrobky zaostávat i po technické stránce.

V přeneseném slova smyslu je srdcem počítače procesor, respektive mikroprocesor (odtud pak pochází název mikropočítač). První model IBM PC byl dodáván s procesorem Intel 8088, pracujícím na frekvenci 4,77 MHz a s operační pamětí RAM o velikosti 16 nebo 64 kB (maximálně byla rozšiřitelná na 256 KByte). Pro zápis dat se používal kazetový magnetofon, později též osmipalcová standardní disketa. Sběrnice toho modelu byla osmibitová.

Během několika let se objevila řada vylepšení a také mnoho obdobných a navazujících výrobků jiných firem, označovaných jako klony IBM PC nebo kompatibilní počítače. V roce 1983 začaly být dodávány první pevné disky o kapacitě 10 Mbyte, v roce 1986 první modely s procesorem 80286 (16bitová sběrnice, adresovatelná RAM až 16 Mbyte) a v roce 1989 s procesorem 80386.

Rovněž došlo ke zmenšení disketové mechaniky na formát 5.25" pro /mini/diskety o kapacitě 360 kByte, ke zvýšení kapacity 5.25" disket na 1.2 MB a k jejich náhradě mechanikami pro 3.5" diskety o kapacitě 1.44 MB.

Operačním systémem původních osobních počítačů IBM PC a IBM PC kompatibilních býval téměř výlučně MS-DOS nebo některý z jeho klonů (např. PC-DOS, DR-DOS), který běžel v textovém režimu, zpravidla s max. 80 znaky na 25 řádcích. Od roku 1984 se ale začalo u osobních počítačů pozvolna prosazovat grafické uživatelské rozhraní (GUI), nejprve na počítačích Apple Macintosh a později na počátku 90. let 20. století na počítačích IBM PC kompatibilních v podobě MS Windows 3.0 a novějších.

V poslední dekádě 20. století došlo k rychlému vývoji hardwarových komponent i softwarových komponent PC. Mikroprocesory 80386 byly nahrazeny výrazně rychlejšími 80486, integrovaný matematický koprocessor se stal samozřejmostí, následně přišla architektura Intel Pentium, která přinesla opět výrazné zrychlení. Jestliže se v roce 1990 pohybovaly taktovací frekvence okolo 10-20 MHz, v roce 2000 to bylo okolo 100-200 MHz. Monochromatické monitory byly zcela vytlačeny barevnými monitory, rozlišení vzrostlo z 640 x 480 pixelů na 1024 x 768 pixelů. Samozřejmostí se stala mechanika pro 3.5" diskety a mechanika CD-ROM, zapojení počítače do lokální sítě a zvuková karta, běžným příslušenstvím byl telefonní modem pro přístup k internetu. Ve firemní a státní sféře došlo k ústupu jehličkových tiskáren ve prospěch laserových tiskáren, v soukromé sféře se rozšířily bublinové tiskárny.